

"Silencio Acuático: Ourense nun Día Sen Auga"

Nun día sen auga en Ourense,
o río Sil, calmo, durmía,
os seus segredos gardaba,
na penumbra, escondía.

As fervezas, agora mudas,
sen seu canto, silenciadas,
as termas, frías e secas,
o vapor da vida, apagado.

As fragas, sedentas, choran,
o verde, en tristeza, murcha,
os pesares do río Miño,
nas pedras, unha queixa surda.

Nas rúas, as fontes caladas,
o eco do pasado esmorece,
as xentes buscan o líquido,
na sede, a esperanza crece.

Na Praza Maior, un eco lonxe,
do río que ansiaba xorrar,
Ourense, terra de auga e lume,
sen vida, á beira de naufragar.

No firmamento, nubes grises,
choran, buscando consolo,
que regrese o ouro líquido,
e o río, de novo, fale.

As campanas, tristes, dobran,
por un día sen a súa esencia,
Ourense, na lembranza,
gardará este instante de carencia.